

สมุนไพรแห้งสมัยโบราณ..

นำเสนอเมื่อ : 5 พ.ค. 2552

สลด ตำแย หมามุ่ย....สมุนไพรแห้งสมัยโบราณ..

คนรุ่นใหม่จะรู้จักหรือไม่ก็ไม่แน่ใจนะ

แต่หากเป็นคนรุ่นก่อน จะรู้จักกันดีถึงพิษสงที่จะทำให้ผู้เจอจะเจอ

ลำบากกายทรมานใจ เช็ดหลายไปนาน...

วันนี้ขอนำมาเล่าสู่กันฟัง.....

ตำแย และ หมามุ่ย

เป็นพืชที่หาไม่ยากนัก

สมัยเด็กๆ มักจะมีคนนำมาเล่น แก้งเพื่อน แก้งครูกันบ่อยๆ

หากโดนเข้าไปแล้วจะมีอาการคันคะเยอ

เกาจนเป็นลิง

หมามุ่ย ไม้ล้มลุกเลื้อย ดอกสีม่วง

ผักโขงเล็กน้อยนั้นมีขนพิษสีน้ำตาลปกคลุม

ขนที่ผัก ทำให้คันเมื่อสัมผัส และเกิดอาการแพ้ ผื่นคัน และบวมแดง

วิธีรักษา เอาขนออกโดยลนเทียนไขให้อ่อน

หรือข้าวเหนียวสุกคลึงกับพื้นสะอาด จนเนื้อข้าวเหนียวเข้ากัน

แล้วนำมาคลึงบริเวณที่สัมผัสขน ทำหลาย ๆ ครั้งจนหมดหรือหาย

หากยังมีอาการแดง ให้ใช้คาลาไมน์โลชั่น

หรือครีมสเตียรอยด์ เช่น ครีมเพรดนิโซโลนทา

พร้อมรับประทานยาแก้แพ้ชื่อ คลอเฟนิรามีนขนาด 4 มิลลิกรัม

ครั้งละเม็ดทุก 6 ชั่วโมง จนหาย

สลอด

ชื่ออื่นๆ : มะขาง, มะคัง, มะตอด, หมากทาง, หัสคิน(เหนือ),

สลอดตัน, หมากหลอด, ลูกผลาญศัตรู(กลาง),

หมากยอง(ฉาน-แม่ฮ่องสอน)

ชื่ออังกฤษ : Purging Croton, Croton Oil Plant

ชื่อพฤกษศาสตร์ : Croton tiglium Linn.

วงศ์ : Euphorbiaceae

มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในด้านมีฤทธิ์ทำให้ถ่ายท้องอย่างรุนแรง

น้ำมันที่สกัดจากเมล็ด เป็นยาถ่ายอย่างแรง และมีพิษมาก

ใช้เพียง 1 หยดก็มากพอที่จะทำให้ผู้ที่รับมันเข้าไปในร่างกายถ่ายจุกๆ

จนแทบจะต้องไปนอนหยอดน้ำเกลือในโรงพยาบาล

สลอด - พืชมีพิษที่มีคุณอนันต์

สลอด หรือ สลอดตัน (Croton tiglium Linn.)

เป็นไมพุ่ม ใบเดี่ยวเรียงสลับ

ใบรูปไข่ ปลายแหลม ฐานกลม

ขอบใบหยักเป็นซี่ฟัน

เนื้อใบบาง มีต่อมที่ฐานใบสองต่อม

ดอกเล็ก ออกเดี่ยวหรือเป็นช่อที่ยอด

ดอกลีขน ผลรูปไข่ สีน้ำตาลอ่อน

แกจัดจะแห้งและแตก

ในใบสลอด มี hydrocynaic acid, triperpinoid

ส่วนในเมล็ด มีโปรตีนที่เป็นพิษ ๒ ชนิด

คือ croton globulin และ croton albumin

นอกจากนี้ก็มี น้ำตาล sucrose และ glycoside crotonoside

ให้น้ำมันสลดที่ประกอบด้วย oleic, linoleic, arachidic, myristic, stearic, palmitic, acetic และ formic acid
นอกจากนี้ยังมีกรด อีกหลายตัว

สรรพคุณทางยา :

ราก ต้มน้ำดื่มเป็นยาขับปัสสาวะ แก้บวมน้ำ

ถ้ากินมาก อาจทำให้แท้ง

รากและใสมีสรรพคุณ แก้โรคเรื้อน

เปลือกต้น มีรสเผื่อน แก้เสมหะที่ค้างอยู่ในคอในอก

เนื้อไม้ ต้มน้ำดื่ม ทำให้อาเจียน ขับเหงื่อ เป็นยาขับปัสสาวะ

ใบ รสฝาดเมา ตำพอกแก้ฝีตะมอย

ดอก รสฝาดเมาเย็น ดับธาตุไฟมิให้กำเริบ

แก้ลมอัมพฤกษ์ แก้กลากเกลื้อน แก้คุดทะราด (เป็นยั้งใจอธิบายไม่ถูก..หุหุ)

เมล็ด รสเผ็ดร้อนมัน เมล็ดมีพิษมาก

ต้องใช้ด้วยความระมัดระวัง เพราะเป็นยาถ่ายอย่างแรงและเป็นพิษ

ก่อนใช้ประกอบยาต้องฆ่าฤทธิ์ยาตามตำรับกำหนดไว้เสียก่อน

จึงจะใช้เป็นยาถ่ายพิษเสมหะและโลหิต

ถ่ายน้ำเหลือง ถ่ายลม ถ่ายพยาธิ แก่การผิดปกติของจิตประสาท

แก้โรคลมชักบางชนิด แก่ท้องผูกที่ใช้ยาอื่นไม่ได้ผล

ขับพยาธิในลำไส้ แก่ท้องมาน บวมน้ำ ขับลม แก่ปวดท้อง แก่โรคเก๊าท์

ยาง จากทุกส่วนของต้นและเมล็ด มีพิษ

ที่น่าสนใจก็คือ ต่างประเทศได้นำสลดต้นไปวิจัย

และพบว่า มีฤทธิ์ทางเภสัชในการฆ่าเซลล์มะเร็ง

แต่น่าเสียดายที่ทุกวันนี้มีผู้ไม่หวังดีต่อภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทย

ได้ใช้สลดต้นกลั่นแกล้งพระเถรในชนบท

เพื่อให้ทางการออกกฎระเบียบ (ซึ่งข้าพเจ้ายังไม่รู้ว่าอยู่ในพรบ.ฉบับใด)

ให้ทำลายต้นสลอดเสมือนหนึ่งว่าสลอดต้น

เป็นยาเสพติดให้โทษ เช่นเดียวกับ ฝิ่น

ทำให้ลูกสลอด และส่วนต่างๆ ของสลอดต้น

ไม่สามารถหาซื้อได้ตามร้านขายยาแผนโบราณ เหมือนสมัยก่อน

(ข้อมูลจาก www.samunpri.com/,

ข้อมูลและภาพจาก www.pharm.chula.ac.th)